

Knut Selsjord

Oslo 27.03.2017

Ymers vei 15 A

0588 Oslo      Tel: 932 56 217

Innspill til møte om «egenorganisert aktivitet» i regi av Kulturdepartementet på vegne av BMX Freestyle-miljøet i Norge.

Mitt navn er Knut Selsjord, jeg er blitt interessert i BMX Freestyle etter at jeg i sin tid ble trukket inn som sjåfør for en 12 år gammel BMX-sønn som senere er blitt profesjonell utøver på internasjonalt nivå.

I lys av den totale dominans som organisert idrett gjennom NIF i alle år har hatt i Norge politisk og økonomisk er det svært gledelig at regjeringen synes å ville prioritere også egenorganisert aktiviteter. Mange ser veksten i mylderet av fri ekstremспорт som en del av en megatrend i en tid der tradisjonell idrett har en tendens til å bli diskreditert i en rekke sammenhenger.

Bicycle Moto Cross (BMX-sykling) oppsto på 70-tallet da barn og unge, særlig i USA, begynte å konkurrere i å sykle på små sykler alle steder der du ikke skal sykle - med motocross som forbilde. En street-orientert og frihetlig aktivitet med en individualistisk kultur uten organisering som kan sees i sammenheng med skate, surf, snowboard og masse annet som oppsto i samme tidsperiode. BMX har senere utviklet seg i en lang rekke undergrener som «street», «park», «flatland», alt etter hvor og hvordan man har mest lyst til å mishandle sykkelen sin. BMX Freestyle. BMX Racing er derimot noe helt annet: Kappsykling på bane, som i Norge ligger under Norges Cycleforbund og NIF.

I dag har vi flere BMX-utøvere i Norge som konkurrerer profesjonelt og kanskje noen tusen som sykler mer eller mindre regelmessig.

#### BREDDE

Jeg mener en overordnet målsetting for politiske myndigheter som vil backe opp egenorganisert aktivitet og x-sport må være å ivareta bredden i feltet.

Når vi ser på bredden av representasjon på dette møtet, så er det vel åpenbart at en avgrensning må til. Hvor den skal gå, skal ikke jeg legge meg opp i, det jeg vil snakke om er aktiviteter på små og store hjul, på ulike typer sykler, på skateboards og rulleskøyter og sparksykler. Vi snakker om titusener av unge mennesker som elsker å drive med sitt i dertil oppbygde element-parker, for letthets skyld kalt skateparker, eller i andre by- eller naturmiljøer.

Disse x-sportene trenger i Norge sårt en større bredde og differensiering når det gjelder anlegg.. I dag er det en tendens at de samme små skateparkene blir bygd overalt. I tillegg til de vanlige småbuene med noen trapper og rails: Også parker med store buer, bowls og hopp, noen med DIGRE buer, bowls og hopp. Begrunnelsen er at alle disse miljøene på små og store hjul oftest går over i hverandre, de befrukter hverandre og variasjon i anlegg gir utvikling, dynamikk og vekst. Alt blir mer spennende, og folk får møte utfordringer og får muligheter til å bli flinkere!

Bredde bør også være et stikkord for drift av for eksempel anlegg og parker: Alle skal ha plass og tider for å drive med sitt. Blir det trangt, må man rasjonere tiden og heller stile mot å bygge flere og større anlegg.

## ORGANISERING

Når myndigheter skal prioritere et felt er den vanlige praksisen å gjøre utredninger, legge en politisk kurs og velge seg organisatoriske kanaler der penger skal forvaltes og regnskapsføres slik at alle blir lykkelige og glade og ingen får noe å klage på.

Å nærme seg de frie x-sportene på denne måten vil gi problemer. Organisasjoner er ikke greia her, noen vil si at hele kulturen rett og slett har aversjon mot møter og sakspapirer. Miljøer innafor skate og snowboard har bygd opp organisasjoner og oppnådd mye, ære være dem for det, men resten av denne umulige og frilyndte familien er ikke der og har trolig ikke lyst til å komme dit heller. Dette ligger liksom i disse aktivitetenes natur. Deres game er å stikke til parken eller en spot i byen og drive med sitt. Dette henger jo delvis også sammen med demografien i dette feltet: Sparksykel-befolkningen på 10 – 14 er ikke der for å lage foreninger.

Å stille krav til organisering i x-sport-feltet, vil derfor etter min mening være en spektakulær bjørnetjeneste. Men noen må jo ha et praktisk ansvar. Hvem?

En rekke steder i landet i dag er skateparker innendørs og utendørs både bygd og driftet av kommuner, gjerne i samarbeid med private. Dette gjelder både i, Oslo, Bærum, Drammen, Trondheim, Bergen og på Lista/Farsund. I Trondheim drives den fredede Trikkestallen av kommunen i samarbeid med Trondheim Skate Association. I Oslo er drift av både XGames-parken Skur 13 og den nye Oslo Skatehall satt ut til helprivate Oslo Skateforening.

Inntrykket er at slike samarbeidsmodeller fungerer, og at et statlig engasjement godt kan innpasses i dem. Men: Forutsetningen er at politiske føringer som er ønskelige fra offentlige myndigheters side legges til grunn i sånn delegering. Og jeg mener altså et stikkordet her er bredde, både i etablerings- og driftssammenheng. Vi har sett eksempler på private aktører innen x-sport med stort engasjement i sin hjertesak som har organisert på bekostning av andre brukere. Forståelig og menneskelig, men sånt mener jeg myndigheter som forvalter skattepenger skal legge føringer imot.

Bredde er ikke bare viktig i et rettferdighetsperspektiv og av sportslige grunner, men er også sentralt av sosiale grunner. Alle jeg kjenner som arbeider eller er engasjert i skateparker kan fortelle om hvordan en inkluderende kultur er en forutsetning for at et lav-terskel-tilbud skal kunne brukes av så mange som mulig og få størst mulig positive ringvirkninger i samfunnet for øvrig.